

Πώς ο Κύριος αλλού λέει «μη κρίνετε» και αλλού «την δικαίαν κρίσιν κρίνατε»;

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Ίσως νομίζει κανείς ότι εδώ παρουσιάζεται διαφωνία. Το «μη κρίνετε» επιβάλλεται ειδικά στον άνθρωπο, γιατί δεν έχει την ικανότητα να βλέπει τα πράγματα όπως είναι στην πραγματικότητα. Ο ίδιος, ως ατελής, είναι πάντοτε υπεύθυνος των δικών του λαθών και σφαλμάτων. Επομένως τα συμπεράσματά του θα είναι λανθασμένα και ατελή.

Μόνον ο πανυπερτέλειος Θεός δικαιούται και αρμόζει να κρίνει. Ως αλάνθαστος και τέλειος μπορεί να κρίνει δίκαια, αφού βλέπει όχι μόνο την εξωτερική πλευρά των πραγμάτων, αλλά και το σκοπό για τον οποίο έγιναν. Άρα μόνο ο Θεός, «ο ειδώς τα πάντα προ γενέσεως αυτών» -και που γνωρίζει το νου των ανθρώπων-, μπορεί να κάνει αλάνθαστη κρίση.

Ο άνθρωπος είναι ένοχος και για έναν άλλο λόγο, όταν κρίνει τον πλησίον του· παραβαίνει το νόμο της αγάπης. Ενώ δηλαδή «οφείλομεν τας ψυχάς υπέρ των αδελφών ημών τιθέναι» (πρβλ. Α' Ιω. 3,16), εμείς τους κρίνουμε, αν και είμαστε

βαρύτερα και περισσότερο ένοχοι. Ο Κύριος μας ορίζει: «ό αναμάρτητος υμών πρώτος τον λίθον βαλέτω» (πρβλ. *Ίω. 8,7*), Ποιος είναι όμως αναμάρτητος ανάμεσα στους κρίνοντες ανθρώπους;

Ο άλλος λόγος του Κυρίου μας, «τήν δικαίαν κρίσιν κρίνατε», αναφέρεται ακριβώς στην επίγνωση της θέσεως μας, ώστε να αποφεύγουμε την απερίσκεψία και την αυθάδεια. Ο ίδιος ο Θεός μόνος του λέει «εμοί εκδίκησις εγώ ανταποδώσω» (*Ρωμ. 12,19*). Η πραγματικά δίκαιη κρίση είναι η επίγνωση της προσωπικής μας ενοχής. Πώς κανείς θα κρίνει τους άλλους ενώ αυτός είναι βαρύτερα ένοχος; Εδώ έχει θέση το «έκβαλε πρώτον την δοκόν εκ του οφθαλμού σου και τότε διαβλέψεις εκβαλείν το κάρφος εκ του οφθαλμού του αδελφού σου» (*Ματθ. 7,5*).

ΓΕΡΩΝ ΙΩΣΗΦ ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΝΟΣ

Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού, «Συζητήσεις στον Άθωνα», Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 13, σ. 33-48